

Redactare Diana Crupenschi
Corectură Adrian Crețu
Copertă Gabi Dumitru

We know
books

CLAUDIA PIÑEIRO

Regulile jocului

Traducere din limba spaniolă și note de Lavinia Similaru

CG COLECȚIA
GLOBUS

Lunea e cel mai greu să intri în cartierul închis La Maravillosa. Coadă angajaților, grădinari, zidari, instalatori, tâmplari, electricieni, instalatori de gaze și alți muncitori din construcții pare să nu se mai termine. Gladys Varela o știe bine. De aceea își blestemă zilele acolo, stând în picioare în fața barierei de care este agățat afișul „Personal și furnizori“, după cel puțin cincisprezece, dacă nu cumva douăzeci de persoane care așteaptă, la fel ca și ea, să intre. Își blestemă zilele pentru că nu și-a încărcat cardul electronic ce i-ar fi permis accesul direct. Dar cardul expiră la două luni și nu se poate încărca decât la orele când ea lucrează pentru domnul Chazarreta. Iar domnul Chazarreta e cam afurisit. Sau, cel puțin, stă mereu încruntat, iar fruntea aceea încrețită o intimidează pe Gladys. Cu toate că ea nu are habar dacă felul în care o privește se datorează faptului că e morocănos, nepăsător sau tăcut. Oricum ar fi, ea n-a îndrăznit până acum să-i ceară voie să plece mai devreme ori să-și ia puțin timp liber ca să se ducă la poartă, să-și încarce cardul cu care intră. Din pricina felului în care o privește. Sau a felului în care nu o privește, întrucât domnul Chazarreta o face rareori. N-o privește. N-o

privește pe ea. Privește în general, privește în jur, privește spre grădină, se uită la perete sau la nimic. Întotdeauna ursuz, serios, de parcă ar fi supărat. Dacă te gândești prin câte a trecut, e de înțeles. Din fericire, ea are permisiunea de intrare semnată; atunci trebuie să stea la coadă, așa cum stă, dar măcar nu e necesar să-l sune nimeni pe domnul Chazarreta ca să-i autorizeze intrarea în cartier. Domnului Chazarreta nu-i place să fie trezit și din când în când îi place să doarmă până târziu. Uneori se culcă la orele cele mai neașteptate. Și bea. Mult. Gladys așa crede, sau bănuiește. Pentru că ea găsește adesea un pahar și o sticlă de whisky prin casă, în locul unde a căzut adormit domnul Chazarreta în noaptea anterioară. Câteodată în dormitor. Alteori în camera de zi, în galerie sau în sala de cinema pe care o au la etaj. Nu o au, o are, căci domnul Chazarreta locuiește singur de când i-a murit soția. Dar despre asta, despre moartea soției, Gladys nu întreabă, nu știe nimic și nici nu vrea să știe. Îi ajunge ce a văzut la știri. Și de ce povestesc gurile rele nu-i pasă. Ea lucrează acolo de doi ani, iar doamna a murit acum doi ani și jumătate, sau trei. Trei. Așa crede, așa i s-a spus, nu-și amintește data exactă. Ea își face datoria față de domnul Chazarreta. Iar el o plătește bine, la timp, și nu-i face probleme dacă sparge un pahar, pătează vreo rufă cu înălbitor sau arde puțin o tartă. O singură dată i-a făcut probleme, probleme îngrozitoare, când a dispărut ceva, o fotografie, dar după aceea domnul și-a dat seama că nu fusese ea, ba chiar a trebuit să-și recunoască vina.

Iertare n-a cerut, dar a recunoscut că n-a fost ea. Atunci Gladys Varela, cu toate că el nu i-a cerut-o, l-a iertat. Mai mult decât atât, încearcă să uite. Pentru că de niciun folos nu este să ierți dacă nu ți-o scoți din cap, așa consideră ea. E posac domnul Chazarreta, asta e, dar cine poate pretinde ca patronul să fie altfel? Prea multă nenorocire în jur ca să nu fie posac.

Coadă înaintează. O femeie se plânge pentru că patroana i-a interzis accesul în cartier. De ce? întreabă în gura mare. Cine dracului se crede? țipă mai departe. Atâta dandana pentru o brânză de rahat? Dar Gladys nu poate auzi ce răspunde paznicul de serviciu, de cealaltă parte a ferestruicii, la întrebările femeii care urlă. Ea trece acum furioasă prin dreptul lui Gladys. Gladys își dă seama că o cunoaște din autobuzul cu circuit intern, sau poate că au mers împreună pe primele străzi, nu știe, dar o cunoaște, a mai văzut-o. Mai sunt trei bărbați în fața ei, trei care par prieteni sau se cunosc, ori lucrează împreună. Pentru unul dintre ei, formalitățile durează mai mult, întrucât nu e înregistrat, de aceea i se cere documentul și i se face o fotografie, apoi i se lipește un număr de serie pe bicicletă, ca să iasă cu aceeași bicicletă cu care a intrat. Și îl sună pe proprietar, ca să-i autorizeze intrarea. Înainte de a-l lăsa să treacă, notează marca bicicletei, culoarea și rodajul, iar Gladys nu înțelege de ce îi mai pun și numărul. Pentru cazul în care cel care intră cu bicicleta găsește alta identică, dar mai nouă, în stare mai bună și iese cu cealaltă? Prea mult noroc, se gândește. Mai mult decât să găsești biletul cu numărul simetric,

întotdeauna de bun augur, sau să ai cartonul câștigător și să poți striga bingo. Dar bărbații nu protestează pentru număr, nici măcar nu întreabă. Asta e, regulile jocului. Acceptă. Și pe de altă parte, gândește Gladys, cu atât mai bine, așa poți demonstra când ieși că n-ai luat nimic care să nu fie al tău, că ești cinstit. Mai bine să noteze și după aceea să nu te învinuiască fără motiv. La asta se gândește Gladys, la faptul că nu trebuie să te învinuiască fără motiv, când se apropie de ea femeia care țipa în urmă cu câteva minute la coadă. Dacă auzi de ceva de lucru, mă anunți? o întreabă. Iar ea răspunde că da, o anunță. Cealaltă îi arată celularul și îi cere: notează. Gladys îl scoate pe al ei din buzunarul de la salopetă și apasă pe numerele pe care i le recită cealaltă. Apoi îi cere să-i formeze numărul și să închidă, astfel îi va rămâne și ei al lui Gladys. Și o întreabă cum o cheamă. Gladys, răspunde ea. Anabella, zice cealaltă, notează: Anabella. Iar ea salvează numele și numărul. Femeia nu mai țipă, furia a făcut loc altei stări de spirit. Un amestec de ciudă și de resemnare. Schimbă numărul de mobil cu alte femei de la coadă; după aceea pleacă, tăcută.

Îi vine rândul și Gladys Varela întinde hârtia. Paznicul îi introduce datele în calculator și ea își vede numaidecât chipul pe ecran. O surprinde imaginea, e mai tânără în fotografie, mai slabă și cu părul mai blond; și-l decolorase cu o zi înainte să-i facă fișa, își amintește. Dar n-a trecut atâta timp. Paznicul se uită pe ecran, apoi se uită la ea, încă o dată și îi spune să treacă. Câțiva metri mai încolo, un alt supraveghetor

așteaptă să-și deschidă poșeta. Nu e nevoie să i-o ceară, Gladys și cei de la coadă știu ce au de făcut. Ea încearcă, fermoarul alunecă greșit și se blochează, trage cu mai multă putere și dinții cedează. Paznicul îi răscolește printre lucrurile din poșetă, ca să vadă tot ce are acolo. Ea îi cere să noteze în formularul de intrare printre efectele personale celularul pe care îl ține în buzunarul de la salopetă, încărcătorul și o pereche de papuci din poșetă. I-i arată. Supraveghetorul notează. Restul nu contează: șervețele de hârtie, niște bomboane pe jumătate lipite, portmoneul unde își ține actul de identitate, o bancnotă de cinci pesos și monede ca să plătească autobuzul la întoarcere, cheile de acasă, două tampoane. Asta nu e nevoie să noteze, dar telefonul, încărcătorul și papucii, da. Ea nu vrea să aibă probleme la ieșire, îi spune. Paznicul îi dă formularul complet. Gladys pune hârtia în portmoneu, lângă actul de identitate, forțează fermoarul în sens invers și pleacă.

În față merg cei trei bărbați care stăteau la coadă cu ea. Se împing unii pe alții glumind, râd. Cel nou duce bicicleta cu mâna, ca să poată înainta cu ceilalți, stând de vorbă. Ea grăbește pasul, coada de luna aceasta a întârziat mai mult decât în alte dați. Îi depășește. Unul dintre ei îi zice bună, ce faci. Gladys nu-l cunoaște și el o știe, dar ea îi răspunde la salut. Nu e urât, gândește, iar dacă e acolo înăuntru înseamnă că are de lucru. Nu o gândește pentru ea, fiindcă e căsătorită, o gândește pur și simplu. Ne mai vedem, îi zice bărbatul care acum e în urmă; ne mai vedem, repetă Gladys, grăbind pasul din nou și îndepărtându-se de ei.

Când ajunge la terenul de golf, o ia la dreapta și după câțiva metri din nou la dreapta. Casa lui Chazarreta este a cincea, în capăt, pe stânga, după salcie. Drumul îl știe pe dinafară. Știe și ce ușă îi lasă deschisă Chazarreta ca să intre fără să sune: cea care dă în bucătărie din galeria interioară. Înainte de a intra, adună ziarele din hol, *La Nación* și *Ámbito financiero*. Asta înseamnă că domnul Chazarreta chiar doarme. Dacă n-ar dormi, ar fi ridicat el însuși ziarele, ca să le citească în timpul micului dejun. Gladys se uită la prima pagină din *La Nación*, sare peste articolul principal, care vorbește despre ultima declarație de avere legalizată a Președintelui, și vede o fotografie mare, în culori, sub care citește: două autobuze s-au ciocnit în Boedo, trei morți și patru răniți grav. Își face cruce, nu știe de ce, pentru morți, presupune. Sau pentru cei răniți grav, să nu moară și ei. Apoi lasă ziarele pe masa din bucătărie. Se duce în camera de călcat, își agață lucrurile în dulap și își pune uniforma. Va trebui să-i spună domnului Chazarreta să-i cumpere alta; de când s-a îngrășat, nasturii de la piept nu se mai închid bine, iar cusătura de la subsuoară îi oprește circulația sângelui în brațe când și le ridică pentru a întinde rufe pe frânghie. Dacă vrea ca ea să poarte mereu uniformă, cum i-a spus în ziua în care a angajat-o, va trebui să se ocupe să-i cumpere alta. Gladys se uită în coș și vede că sunt puține rufe de călcat. Chazarreta e meticulos și obișnuiește să pună înăuntru tot ce rămâne întins la sfârșitul săptămânii, dar ea se duce oricum în curtea din spate ca să verifice dacă mai e

ceva atârnat acolo, pentru orice eventualitate. După aceea o să se ducă să spele farfuriile murdare pe care le-a văzut cu coada ochiului în chiuveta de la bucătărie. Și are să continue cu băile, care îi plac cel mai puțin, în felul acesta scapă de ele.

Așa cum bănuia, Chazarreta a adus toate rufele în casă. În chiuveta de la bucătărie farfuriile murdare nu sunt multe; fie că a spălat el ceva la sfârșitul săptămânii, fie că a mâncat în oraș. Pune farfuriile, paharul și tacâmurile pe un prosop de bucătărie, ca să se scurgă fără să alunece pe marmura neagră. Se duce în încăperea cu cele necesare pentru spălat și se întoarce cu mopul și cu găleata care are înăuntru produsele de curățat, cârpa și mănușile de cauciuc. Înaintând pe coridor, prin dreptul camerei de zi, bagă de seamă că Chazarreta stă pe fotoliul de catifea verde, un fotoliu cu spătar înalt, care crede ea că e preferatul lui. Un fotoliu îndreptat spre fereastra mare ce dă în grădină. Dar în dimineața aceasta draperiile sunt încă trase, așa că Chazarreta nu s-a așezat acolo să contemple grădina; e pe fotoliu de azi-noapte. Cu toate că spătarul și penumbra nu o lasă să-l vadă, Gladys știe că domnul Chazarreta e acolo, pentru că mâna stângă îi atârna într-o parte a fotoliului și, sub ea, pe parchet, se află paharul căzut și niște whisky vărsat.

Bună ziua, zice Gladys trecând prin spatele lui și îndreptându-se spre etajul superior. O spune încet, astfel încât să o audă dacă e treaz și să nu se trezească dacă doarme. Chazarreta nu răspunde. Doarme

după betie, se gândește Gladys și merge mai departe. Dar, înainte de a urca treptele, se răzgândește. Mai bine să ștergă whisky-ul, pentru că dacă lichidul umezește prea mult timp dușumeaua ceruită, se formează o pată alburie, care nu dispare decât frecată de mai multe ori cu ceară. Iar Gladys n-are chef să-și înceapă săptămâna ceruind dușumeaua. Se duce înapoi, scoate cârpa din găleată, se apleacă, ridică paharul, șterge whisky-ul de lângă fotoliul de catifea și înaintează puțin pe băjbăite cu cârpa. Dar cârpa se cufundă deodată în altă pată, o baltă întunecată, ea nu știe ce e; ridică repede cârpa pentru ca lichidul cu care se impregnează să nu ajungă la mâna ei; în schimb, abia atinge lichidul cu vârful degetului arătător, e lipicios. Sânge? se întreabă, nevenindu-i să creadă. Atunci își ridică privirea și se uită la Chazarreta. Chazarreta e acolo, în fața ei, cu gâtul tăiat. O tăietură adâncă îi străbate gâtul dintr-o parte în alta, deschizându-i-l și formând două buze aproape desăvârșite. Gladys nu știe ce vede în tăietură, căci senzația pe care i-o dau carnea roșie, sângele și amestecul de țesuturi și vase o face să se strâmbe de greață și să închidă ochii, acoperindu-și fața cu mâinile, ca și cum a închide ochii nu era de ajuns ca să nu mai vadă, în vreme ce din gură, sub palme, îi scapă un geamăt înăbușit.

Cu toate acestea, greața nu durează, pentru că o biruie teama. O teamă care nu o paralizează, ci o pune în mișcare. De aceea, Gladys Varela își ia mâinile de pe față și deschide ochii, se silește să o facă, își înalță

din nou fruntea, privește gâtul tăiat, hainele lui Chazarreta pline de sânge, cuțitul ținut de mâna dreaptă în poală și sticla de whisky într-o parte, lângă rezemătoarea pentru braț. Nu mai stă pe gânduri, se ridică, dă fuga în stradă și țipă. Țipă fără să se oprească, gata să o facă până când o va auzi cineva.